

РЕШЕНИЕ

№ 13910

гр. София, 05.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 25.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6947** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.4, ал.1 и чл.9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) във вр.с чл.156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на "Екзекутив дивелопмънтс" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.12, оф.15, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДЛН20-ВК66-194/9/22.02.2021 г., издаден от орган по приходите в дирекция "Общински приходи" към Столичната община, отдел "Л.", потвърден с Решение № СФД21-РД28-154/ 03.06.2021 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към СО, относно установените задължения за данък върху недвижимите имоти за 2019 г. в размер на 5 273,99 лв. ведно с лихва от 792,56 лв.; както и такса за битови отпадъци за 2019 г. в размер на 28 127,96 лв. ведно с лихва от 4 346,17 лв.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Подателят ѝ твърди неправилно приложение на материалния закон и нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения, като намира и допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство. Излага оплаквания за неспазване основни принципи на правото на ЕС. От Съда се иска да отмени обжалвания АУЗД. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Г. поддържа депозираната жалба и направеното с нея искане за отмяна на акта. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, чрез процесуалния

си представител юк.С. оспорва жалбата, а в последното с.з. чрез юк.С. излага становище за неоснователност и недоказаност на същата, моли Съда да я остави без уважение и да присъди в полза на СО юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е собственик на следните недвижими имоти:

1. Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л.-8 микрорайон, пл.№ 1480 от кв.35г, с площ 1 553 кв.м, придобит с Нотариален акт № 69, том XI, рег.№ 41901, дело № 1860/23.10.2008 г. (л.127). Имотът е деклариран с данъчна декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ вх.№ 190009-399/15.12.2008 г. (л.133), с отчетна стойност 1 843 020,86 лв. За имота е открита партида М399_081205_19. Подадена е и декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№19-00-27/3342/06.07.2010 г. във връзка с промените в ЗМДТ (л.155).

2. Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л.-8 микрорайон, пл.№ 1479 от кв.35г, с площ 817 кв.м, придобит с Нотариален акт № 68, том XI, рег.№ 41895, дело № 1859/23.10.2008 г. (л.150). Имотът е деклариран с данъчна декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ вх.№ 190009-400/15.12.2008 г. (л.125), с отчетна стойност 969 774,53 лв. За имота е открита партида М400_081205_19. Подадена е и декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№19-00-27/3347/06.07.2010 г. във връзка с промените в ЗМДТ (л.142).

За същите имоти, с АУЗД № 643282-1/14.09.2020 г., издаден от орган по приходите в дирекция "Общински приходи" към Столичната община, отдел "Л." (л.198), на дружеството-жалбоподател са установени задължения за данък върху недвижимите имоти за 2019 г. в размер на 5 273,99 лв. ведно с лихва от 556,69 лв.; както и такса за битови отпадъци за 2019 г. в размер на 28 127,96 лв. ведно с лихва от 3 088,21 лв. Този АУЗД е отменен с Решение № СФД20-РД28-292/06.11.2020 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към СО.

Административното производство по издаване на обжалвания по настоящото дело АУЗД по чл.107, ал.3 ДОПК е образувано по инициатива на орган по приходите с Наредба № ДЛН20-ВК66-194/5/08.01.2021 г. Обект на производството са публичните общински вземания на задълженото лице "Екзекютив дивелопмънтс" ООД за данък върху недвижимите имоти и таксата за битови отпадъци за 2019 г. за указаните недвижими имоти.

При определяне на разположението спрямо строителните граници в заверка от СО район „Л.“ са отбелязани следните характеристики на поземлен имот с пл.№ 1479 от кадастралната карта, одобрена със заповед от 2006 г. в УПИ-I, кв.35г по застроителен и регулационен план, одобрен през 2008 г., категория 0, зона 4, земята е УПИ/парцел/ в строителни граници; устройствена зона – жилищна.

При определяне на разположението спрямо строителните граници в заверка от СО район „Л.“ са отбелязани следните характеристики на поземлен имот с пл.№ 1480 от кадастралната карта одобрен със заповед от 2007 г. в УПИ-II, кв.35г по застроителен и регулационен план, одобрен през 2007 г., категория 0, зона 4, земята е УПИ /парцел/ в строителни граници; устройствена зона - жилищна.

Органът по приходите е изпратил до Директора на областна дирекция „Земеделие“-С. град искане за становище дали имотите, собственост на "Екзекютив дивелопмънтс" ООД, имат статут на земеделски земи, има ли провеждана процедура по промяна на

предназначението на земеделските земи по реда на Закона за опазване на земеделската земя, има ли влязъл в сила нов кадастрален план и от кога влязъл в сила. Получен е отговор, че имоти с пл.№ 1479 и 1480 попадат в кадастрална единица 000015 и е с начин на трайно ползване „Територии заети от населени места“, вид на територията - „Населени места“. За имотите не се провежда процедура по реда на чл.17, ал.1, т.1 ЗОЗЗ. От имоти пл.№ 1479 и 1480 е образуван ПИ с идентификатор 68134.4358.74 по КККР на [населено място], район „Л.“,[жк], одобрен със заповед РД-18-14/16.03.2009 г. на Изпълнителния директор на АГКК, изменена със Заповед № КД-14-22-111/15.04.2010 г. на Началника на СГКК-С., с вид територия: „Урбанизирана“.

От писмо на Гл.архитект на СО административният орган е установил, че поземлени имоти с идентификатор 68134.4358.74 и 68134.4358.77 попадат в обхвата на подробния устройствен план за регулация и режим на застрояване за реструктуриране на жилищен комплексна м.“ж.к. Л. 8 м.р.“, одобрен с решение на СОС № 18 по протокол 21/19.07.2012 г., имот с идентификатор 68134.4358.77 попада изцяло в улична регулация. По ОУП на СО и двата поземлени имота попадат в „Смесена многофункционална зона“, съгласно т.12 от приложението към чл.3, ал.2 от Закона за устройството и застрояването на Столичната община, с устройствени показатели: максимална плътност на застрояване 60%, максимален К.. 3,5, минимална озеленена площ 40%, максимална кота - съгласно т. 5 от „Предназначение, основни и допълващи функции, ограничения и специфични изисквания“ за Урбанизирани територии, Приложение към чл.3, ал.2 ЗУЗСО.

Административният орган е изискал от Кмета на район „Л.“ писмено становище относно това попадат ли указаните имоти в строителни граници, предназначението/статута им съгласно чл.8 от Закона за устройство на територията и има ли за имотите изработен подробен устройствен план. Получен е отговор, че имот с пл.№ 1480 и 1479 са идентични с поземлен имот с идентификатор 68134.4358.74 с площ 1873 кв.м, част от имоти с планоснимачни номера 1480 и 1479, които попадат в улица са обособени в нов поземлен имот с идентификатор 68134.4358.77 с площ 496 кв.м, в кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № КД-14-22-111/15.04.2010 г. на Началника на СГКК-С.. Предназначението на имотите съгласно чл.8, т.1 ЗУТ и съгласно ОУП на СО, приет с Решение № 697 от протокол № 51/19.11.2009 г. на СОС и Решение № 960/16.12.2009 г. на МС имоти с идентификатори 68134.4358.74 и 68134.4358.77 попадат в зона Смф /смесена многофункционална зона/.

Действащ към момента подробен устройствен план за имотите е одобреният с Решение № 70/12.02.2015 на СОС - ПУП-План за регулация на м. „Л. – 8 м.р.“, кв.35а, УПИ VIII-74.

В хода на административното производство органът по приходите е обсъдил възражението задълженото лице, че имотите попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, като се е позовал на обстоятелството, че не е представен документ за това обстоятелство. Органът по приходите е отхвърлил твърдението, че данъкът е изчислен върху нереални отчетни стойности, като се е позовал на обстоятелството, че стойностите са декларирани от задълженото лице, а корекционна декларация по чл.14 ЗМДТ не е подавана. Административният орган е изтъкнал, че собственикът на недвижимия имот е задължено лице и за ТБО за имота в случай че същият попада в границите на

организираното сметосъбиране и сметоизвозване. За дължимостта на таксата за тази услуга е необходимо услугата да е извършена по отношение на обществените територии в населеното място, в което се намира недвижимия имот, тъй като характерът на въпросните територии предполага ползването им от всички лица, които са собственици или ползватели на недвижими имоти в съответното населено място.

Административният орган се е позовал на чл.15 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, и е определил размера на ДНИ в размер 1.875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот. Допълнил е, че данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно Приложение №2 ЗМДТ, а за жилищните имоти на предприятията-данъчната им оценка съгласно Приложение №2 от закона. Извън случаите на чл.23 и чл.24 от наредбата ТБО на нежилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, разпределението на размера на е: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. За обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Органът по приходите се е позовал на чл.63 ЗМДТ - за имоти извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване се събира такса за ползване на депо и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Границите на районите се определят със заповед на кмета на общината. Изтъкнал е, че задълженото лице е следвало да се снабди със служебна бележка от СО район Л., удостоверяваща, че имотите попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване. Когато недвижимия имот попада извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване то задълженото лице може да подаде декларация по чл.27, ал.3 или ал.4 НОАМТЦУПСО, но само за незастроени нежилищни имоти на граждани и тогава не се събира такса битови отпадъци. С оглед на горното органът по приходите е приел, че недвижимите имоти са предмет на данъчното облагане.

След съвкупна преценка на доказателствата, събрани в хода на производството, приходният орган е издал АУЗД № ДЛН20-ВК66-194/9/22.02.2021 г. С него на дружеството-жалбоподател са определени следните задължения за 2019 г.:

I. Данък върху недвижими имоти:

1. За Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л.-8 микрорайон, пл.№ 1480 от кв.35г, с площ 1 553 кв.м, партида М399_081205_9, е прието, че данъчната оценка на имота възлиза на 58 189,40 лв., а отчетната стойност на същия е 1 843 020,86 лв., поради което ДНИ следва да се определи на база отчетната стойност. Определено е задължение в размер на 3 455,66 лв.

2. За Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л.-8 микрорайон, пл.№ 1479 от кв.35г, с площ 817 кв.м, партида М400_081205_19, е прието, че данъчната оценка на имота възлиза на 30 612,20 лв., а отчетната стойност на същия е 969 774,53 лв., поради което ДНИ следва да се определи на база отчетната стойност. Определено е задължение в размер на 1 818,33 лв.

II. Такса битови отпадъци:

1. За Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л.-8 микрорайон, пл.№ 1480 от кв.35г, с площ 1 553 кв.м, партида

M399_081205_9, е определено задължение в размер на 18 430.21 лв., съгласно Решение № 857/20.12.2018 г. на СОС. Посочено е, че ТБО е в размер на 10 ‰ на база отчетна стойност, разпределени съответно: 3,60 ‰ - за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, 2,40 ‰ - за обезвреждане в депа или други съоръжения, 4,00 ‰ - за поддържане чистотата на територията за обществено ползване.

2. За Земя - неурегулиран поземлен имот (бивша нива), находящ се в [населено място], район „Л.“, ж.к. Л-8 микрорайон, пл.№ 1479 от кв.35г, с площ 817 кв.м, партида M400_081205_19, е определено задължение в размер на 9 697,75 лв., съгласно Решение № 857/20.12.2018 г. на СОС. Посочено е, че ТБО е в размер на 10 ‰ на база отчетна стойност, разпределени съответно: 3,60 ‰ - за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, 2,40 ‰ - за обезвреждане в депа или други съоръжения, 4,00 ‰ - за поддържане чистотата на територията за обществено ползване.

Недоволен от издадения му АУЗД, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № СФД21-РД28-154/03.06.2021 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към СО актът е потвърден.

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице Г. З., която даде основно заключение (л.273) по следните задачи:

1. Преоценката, извършена през м.май 2011 г. на двата имота, собственост на дружеството, отразена ли е в счетоводството и баланса на дружеството? Това преди 2019 г. ли е извършено.

2. Вещото лице да изготви вариант, определящ ДНИ и ТБО за процесните имоти, като вземе предвид тяхната стойност, отразена в счетоводството и по баланса на дружеството за тази година.

3. Съдържат ли се в преписката по издаване на оспорения акт и в доказателствата по делото документи или други данни, установяващи, че дружеството през 2019 г. е произвело или е притежавало битови отпадъци.

4. Каква е връзката между отчетната стойност на недвижимите имоти и размера на разходите за управление на отпадъците на територията на СО.

5. Отчетната стойност на недвижимите имоти отразява ли по някакъв начин количеството на отпадъците, които действително са произведени в тях и са предоставени за събиране или предполагаемия обем на отпадъците, създавани от собственика на имотите като ползвател на услугата. В случай, че може да изрази такава връзка, да посочи как става това изразяване.

б. Отчетната стойност на недвижимите имоти има ли отношение и изразява ли по някакъв начин един или няколко от следните показатели /критерии/: вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на „притежателите“ да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране.

7. Как при използване на отчетната стойност на недвижимите имоти става установяването на зависимост между задължението от принципа „замърсителят плаща“ и количеството замърсяване, произвеждано от този замърсител.

8. Приложен ли е и как се прилага принципът на пропорционалност в процесния случай при определяне на ТБО за 2019 г. за имотите в район „Л.“.

9. В конкретния случай, за имотите в „Л.“, съобразно действащата наредба на СО за 2019 г., кога ще се дължи по-висока ТБО: при деклариране, че имотът не се ползва или при деклариране на количество отпадък /генериране на приблизително 4 400 литра отпадък/ на месец.

10. Вещото лице, след като се запознае с решенията на Столичен общински съвет за 2019 г., с които е приета план-сметка за дейностите по събиране и транспортиране на битови отпадъци в съоръжения и инсталации и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината и методиките, които за 2019 г. са утвърдени от СО за изготвяне на план сметката с необходимите разходи за дейностите и за видовете основи, които служат за определяне размера на ТБО и провери в счетоводството на СО какъв е общият размер на ТБО, събран през същата година, да отговори имало ли е надвишение при събирането на ТБО /събрала ли е общината в повече/ от размера, определен с приетата план-сметка за 2019 г.

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице Г. З., която даде допълнително заключение (л.340) по задачата редовно ли е водено счетоводството на жалбоподателя през процесния период. Към заключението беше представено и допълнение от 23.05.2023 г. (л.360), в което в.л. посочи, че поддържа изготвеното допълнително заключение.

По делото беше изслушана съдебно-техническа експертиза с вещо лице Д. Р., която даде заключение (л.399) по следните задачи:

1. Налице ли е процедура по регулация на поземлените имоти, намиращи се в [жк], 8 м.р., собственост на "Екзекутив дивелопмънтс" ООД.

2. В случай, че има такава процедура, приключила ли е тя и има ли влязъл в сила ПУП.

3. След влизането в сила на ПУП променено ли е предназначението на територията и начина на трайно ползване на процесните поземлени имоти по реда предвиден в специалния Закон за опазването на земеделските земи.

Съдът кредитира експертните заключения като даващи отговор на поставените задачи, професионално, компетентно и безпристрастно изготвени. По делото са приети като доказателства документите, послужили за изготвяне на заключенията, като тези документи не са оспорени от страните.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

I. Представени от жалбоподателя: С молба от 28.07.2022 г. – Оценка от 28 април 2011 г. на поземлени имоти, намиращи се в [жк], 8 м.р., собственост на жалбоподателя; протокол от общо събрание на съдружниците на дружеството за приемане на оценката на имотите закупени през 2008 г. /л.318/; в с.з. от 08.12.2022 г. – ГДД по ЗКПО за 2017 г., подадена с вх.№ 2210И0549740/01.10.2018 г. /л.328/; в с.з. от 01.06.2023 г. – счетоводен баланс на "Екзекутив дивелопмънтс" ООД към 31.12.2017 г., дневник от сметка 201 за 2017 г., обратна ведомост за 2017 г. /л.354/

II. Представени от ответника: с молба от 11.10.2022 г. - Заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г., Заповед № СО15-РД-09622/03.06.2015 г. и Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. относно компетентността на органите по приходите /л.250/.

III. Представени от трето неучастващо лице – Министерство на земеделието и храните, документи, представени на вещото лице по СТЕ, с доклад от 22.11.2023 г. - доказателства, по които е работило вещото лице /л.380/.

В с.з., проведено на 14.03.2024 г., процесуалният представител на жалбоподателя заяви оспорване на Заповед № 253/21.06.1971 г. на Председателя на СГНС, приложена към заключението на СТЕ (л.408). В тази връзка поиска да му се издаде СУ, тъй като не е удостоверено кое е лицето към 21.06.1971 г. В следващото с.з., проведено на 25.04.2024 г., процесуалният представител на жалбоподателя оттегли оспорването и в това заседание беше

даден ход на делото по същество.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Актът е издаден в производство по чл.107, ал.3 ДОПК и решаващ орган при оспорването му по административен ред е Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО на основание чл.4, ал.5, предл.второ ЗМДТ и този орган се явява ответник в настоящото производство. Решението е връчено на дружеството-жалбоподател на 25.06.2021 г. съгласно известие за доставяне /л.235/. Жалбата е депозирана с вх.№ ДЛН20-ВК66-194[15]/06.07.2021 г., от надлежно лице и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на оспорване и проверка от Съда е АУЗД № ДЛН20-ВК66-194/9/22.02.2021 г., издаден от орган по приходите в дирекция "Общински приходи" към Столичната община, отдел "Л".

Съгласно чл.4, ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според ал.3 на същата правна норма, в производствата по чл.4, ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Според ал.5, ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на НАП. Според чл.9б ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл.4, ал.1-5 ЗМДТ.

При издаването на АУЗД е приложим редът, предвиден в ДОПК. Оспореният акт е издаден именно по този ред, от служител на общинската администрация – отдел "Общински приходи-Л.", дирекция "Общински приходи", който е разполагал с правата и е имал задълженията на орган по приходите съгласно чл.9б ЗМДТ и с оглед представените Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на Кмета на СО /л.253/, Заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г., Заповед № СО15-РД-09622/03.06.2015 г. /л.251/.

Следователно оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, като съдържа правните и фактически основания за издаването му, като фактическите основания са посочени изключително конкретно, с излагане на съображения относно дължимите суми за ДНИ и ТБО за съответния период.

Съдът намира, че в случая не е налице забрана за влошаване положението на жалбоподателя при обжалване, установена с нормата на чл.160, ал.6 ДОПК. Макар за същите имоти и за същата година с предходен АУЗД, отменен при обжалването по административен ред, да са установени задължения за ДНИ и ТБО, административното производство по издаване на настоящия АУЗД е независимо и самостоятелно по отношение на предходното. Забраната се отнася единствено до изменение на акта, извършвано от решаващия орган или от съда, а случаят не е такъв. Наред с това, размерите на ДНИ и ТБО за имотите са напълно еднакви, разлика се открива само в начислените лихви, но това се дължи на разликата във времето на издаване на двата АУЗД.

Съгласно чл.107, ал.1 ДОПК когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а според ал.3, размерът на задължението по ал.1 се съобщава на задълженото лице и по негово искане, органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането, като този акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е

изчерпан редът по чл.103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

От нормите на ДОПК следва, че АУЗД се издава в три случая: 1) при подаване на искане от задълженото лице, 2) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103 /регламентиращ действията след приемането на декларацията при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации/, 3) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Съдът намира, че в случая е налице третата хипотеза, тъй като в АУЗД за всяка една от отчетните години и за всяко едно от задълженията /ДНИ и ТБО/ е посочен конкретният размер, който е дължим и невнесен от жалбоподателя в законоустановените срокове.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е собственик на процесните недвижими имоти, надлежно придобити с НА. Не е спорно и че имотите са декларирани пред СО с декларации по чл.17 ЗМДГ и за същите имоти на основание § 21 от ПЗР на ЗИДЗМДТ са открити данъчни партиди. В хода на образуваното административно производство по реда на чл.107, ал.3, изр.трето, предл.трето ДОПК е безспорно установено, че жалбоподателят за проверявания период не е заплащал дължимите ДНИ и ТБО за притежаваните от него недвижими имоти.

Нормата на чл.267 от Договора за функционирането на ЕС, както и практиката на СЕС, свързват преценката за необходимостта от преюдициално запитване с прякото значение на тълкуването на общностното право при постановяване на решението по конкретен правен спор. СЕС многократно е подчертавал, че най-висшата съдебна инстанция в държава - членка не е длъжна да отправи преюдициално запитване, когато въпросът е ирелевантен или е идентичен с предишно запитване по подобно дело, както и, че общностният съд не е компетентен да се произнася по фактите, а със своите решения предоставя единствено критерии за тълкуване на европейското право, като изяснява и уточнява значението на конкретни негови разпоредби, с цел да осигури еднообразното му прилагане. /С 238/81, С-188/91, С-438/92 и С-55/94/.

Съгласно чл.288 от ДФЕС директивите са актове, които обвързват своите адресати - съответните държави - членки, но тази тяхна специфика не изключва възможността засегнатите лица, в защита на свои права, да се позовават на директния ефект на съдържащи се в тях правни норми. Тази възможност обаче е предпоставена от установяването на неизпълнение на задължението на държавите - членки за пълно и точно транспониране на съответната директива, чиито общностноправни разпоредби също подлежат на тълкуване от СЕС при спазване на принципите за ясната правна норма и съблюдаване на наличието на отговори по преюдициални запитвания по идентични въпроси.

Така в Решение на СЕС от 30 Март 2016 г. по дело С-335/16, т. 24 изрично е прието, че "Съгласно член 14 от Директива 2008/98 и в съответствие с принципа "замърсителят плаща" разходите за управлението на отпадъци се понасят от първоначалния причинител на отпадъците или от настоящите или предишните притежатели на отпадъците. Притежателите на отпадъци са обвързани с това финансово задължение поради участието им в създаването на посочените отпадъци (вж. по аналогия решения от 24 юни 2008 г., Commune de Mesquer, С-188/07, EU: С: 2008: 359, т. 77 и от 16 юли 2009 г., Futura Immobiliare и др., С-254/08, EU: С: 2009: 479, т. 45). "

В този смисъл е и т.47 от решението на СЕС от 18 декември 2014 г. по дела С-551/13, SETAR, според което при липсата на правна уредба на Съюза, налагаща на държавите членки конкретен метод относно финансирането на разходите по системата за управление на отпадъци, по избор на съответната държава членка това финансиране може да бъде осигурено както чрез такси, така и чрез налози или по какъвто и да е друг начин, и национална правна уредба, предвиждаща за целите на финансирането на управлението на такава система,

например такса, изчислена въз основа на оценката на обема на генерираните отпадъци, а не върху действително произведеното и предадено за събиране количество, не може да се счита за противоречаща на Директива 2008/98/ЕО.

Изрично е прието и в Решение на СЕС от 30 Март 2016 г. по дело С-335/16, че "Член 14 и член 15, параграф 1 от Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците, и заплащане от ползвателите в качеството им на притежатели на отпадъците на допълнителна такса, предназначена за финансиране на необходими капиталови инвестиции за третирането на отпадъците, включително рециклирането им. Запитващата юрисдикция същевременно трябва да провери въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали това не води до начисляване на някои "притежатели" на явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират. За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на "притежателите" да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците." В този ред на мисли Съдът съобрази Решение № 5739 от 31.05.2023 г. на ВАС по адм.дело № 8854/2022 г., в което е установено съответствието на националното със съюзното законодателство.

Разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗМДТ установява общ принцип на облагане на недвижимите имоти. Изключените от данъчна тежест за отделни категории имоти са лимитативно изброени от законодателя в разпоредбите на чл.10, ал.2 и ал.3 и чл.24 от закона. Съгласно чл.10, ал.3 ЗМДТ не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Според чл.10, ал.1 ЗМДТ (ред. ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.) (1) С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Нормата на чл.7, ал.1 ЗУТ сочи, че според основното им предназначение териториите в страната са: урбанизирани, земеделски, горски, защитени, нарушени за възстановяване, заети от води и водни обекти и територии на транспорта. Конкретното предназначение, което поземлените имоти в отделните категории територии могат да имат, е регламентирано в чл.8 ЗУТ. Всеки поземлен имот попада поне в една от категориите по чл.7, ал.1 от закона и има поне едно от конкретните предназначения по чл.8 ЗУТ.

С разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗМДТ са обособени две групи поземлени имоти, които имат релевантно за данъчното облагане предназначение: 1. поземлени имоти, които попадат в строителните граници на населените места (чл.3, ал.1 ЗАТУРБ) и селищните образувания (чл.2, ал.3 ЗАТУРБ), като и населеното място, и селищното образувание представляват урбанизирана територия. Границите на териториите на населените места (§ 5, т.6 от ДР на ЗУТ) и селищните образувания се определят съгласно чл.106, т.1 ЗУТ с общия устройствен план, а съгласно чл.8, т.1 и чл.112, ал.1 ЗУТ с подробен устройствен план се определя конкретното предназначение за урбанизирани територии, т.е. за населените места и селищни образувания; 2. поземлени имоти, които се намират извън строителните граници на

населените места и селищните образувания, но имат предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ.

За целите на данъчното облагане релевантно е само предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ, като имотите с това предназначение могат да бъдат в урбанизирана територия или отделни поземлени имоти извън нея. Първите попадат в строителните граници на населените места и селищните образувания, а вторите се намират извън строителните им граници, като и двете групи следва да имат предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ и да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Конкретното предназначение по чл.8, т.1 ЗУТ се установява с ПУП по чл.103, ал.1, т.2, вр. ал.3, чл.108, ал.1 и чл.112, ал.1 ЗУТ, като поземлените имоти в строителните граници на населените места, т.е. в урбанизирана територия, трябва да имат предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ.

Освен предвижданията на плана е налице и начин на трайно ползване на имота, който може да бъде различен от предвиденото по плана. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУТ в територии без устройствени планове предназначението на поземлените имоти до влизането в сила на плановете се определя от фактическото им ползване, освен ако използването противоречи на закон. Според ал.2 на същата норма промяната на предназначението на територии и на поземлени имоти с цел застрояване се извършва въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план и по реда на този закон.

Когато и трите кумулативни предпоставки са осъществени - имотът да попада в строителните граници на населеното място или селищното образувание, да има предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ и предназначението на земята да е променено, той ще е годен за данъчно облагане обект.

В случая, от събраните по делото доказателства е установено, че процесните имоти са незастроени, без изградени съоръжения и в процедура по регулация. От нормата на чл.64, ал.1 ЗМДГ следва, че ТБО се заплаща от собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, а облагаеми с ДНИ са имотите по чл.10, ал.1 ЗМДГ.

За тези относими въпроси по делото е допусната СТЕ, която даде заключение, че действащият ПУП - план за регулация в обхвата на УПИ VIII - 74, кв.35а, м. "ж.к.Л. - 8 мр", район "Л.", СО, е одобрен с Решение № 70 на СОС от 1.02.2015 г. Разрешената процедура със Заповед № РА50-425/10.07.2017 г. за изменение на устройствен план в обхват ИПЗ и РУП за УПИ VIII-74 (ПИ 68134.4358.74), кв.35а, м. ж.к"Л.-8 мр" и процедурата по одобряване на ИПРЗ и РУП, внесена със Заявление САГ17-ГР00-666-2/21.12.2017 г. *не е приключила.*

Решението с № 408, по Протокол № 21/19.07.2012 г. на СОС, с което е одобрен ПУП - план за регулация и застрояване на ж.к"Л.-8 мр", кв.35а, в граници [улица], бул."Царица Й." и [улица]и [улица]*изключва* УПИ VIII-74 и IX-74 поради необходимост от предоставяне на договор по чл.15 ЗУТ. Действащият ПУП - план за регулация в обхвата на УПИ VIII-74 (УПИ VIII-74 и IX-74, образуват нов УПИ VIII-74), е одобрен с Решение № 70 на СОС от 1.02.2015 г.

Въпрос 3 След влизане в сила на ПУП променено ли е предназначението на територията и начина на трайно ползване на Процесиите поземлени имоти по реда предвиден в Специалния закон за опазване на земеделските земи

От Държавна агенция „Архиви“ е получен отговор, че не е открита архивна единица, свързана със запитването на в.л. за съществуването на заповед на комисията по земеделие, свързана с промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди издадена за "План на главната комуникационна мрежа на местност "М. предградие", сега "ж.к.Л. 8 мр", одобрен със Заповед № 253/21.06.1971 г. В Д. се съдържат архивни фондове с решения на комисия по земята, считано от 1973 г.

ОСЗ-С. град не отговаря на въпроса дали е издало удостоверение за промяна на предназначението, а както и МЗХ отговаря, че след като е установено местоположение на архивни имоти 2 и 3 (частично идентични с 133 и 134 и 1479 и 1480, ...77 и ...74), които не се пресичат и не се засягат пряко от Регулационен план на главната комуникационна мрежа на местност "М. предградие, одобрен с протокол № 10 от 5.04.1971 г., но попадат в

териториалния обхват на плана за развитие на [жк], и двата попадат в целия обхват на плана. Имотите не подлежат и не се извършват процедурите по реда на ЗОЗЗ и ППЗОЗЗ съгласно чл.37, ал.1 от правилника, за земеделски земи, включени в границите на населените места и в други селищни образувания, определени със застроителен и регулационен план или с околновръстен полигон, одобрени до влизането в сила на отменения Закон за опазване на обработваемата земя и пасищата от 1973 г., не се извършват процедури по реда на ЗОЗЗ и ППЗОЗЗ. Промяна на функционалното предназначение и на регулационните отреждания за тези земи се извършва по реда на ЗУТ.

Не се доказва възражението на жалбоподателя, че имотите са необлагаеми като земеделска земя по смисъла на чл.10, ал.3 ЗМДТ. Към момента на придобиването им от жалбоподателя процесните имоти са се намирали в строителните граници на [населено място] и са възстановени по реда на чл.13 ППЗСПЗЗ - собствеността върху имотите е възстановена като за имоти, находящи се в границите на урбанизираните територии. Имотите представляват урбанизирана територия с начин на трайно ползване: „За друг вид застрояване“. Според Решение № 70 от 12.02.2015 г. на СОС по действащия ОУП на СО имотът попада в „Смесена многофункционална зона“ с конкретно предназначение „за жилищно строителство“.

Въз основа на експертното заключение Съдът приема, че процесните имоти съставляват годен обект за облагане по ЗМДТ, доколкото са разположени в строителните граници на населено място и според действащия подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ - за жилищни и общественообслужващи функции. Изложените е достатъчно да се приеме, че процесните имоти са годен обект на облагане по смисъла на чл.10, ал.1 вр. чл.11, ал.1 и чл.64, ал.1 ЗМДТ.

Страните спорят по въпроса относно възможността за определяне размера на ДНИ според отчетната стойност на имотите съгласно чл.21, ал.1 ЗМДТ и за ТБО съгласно чл.67, ал.5 от същия закон.

С Решение на СЕС от 16 юли 2009 г. по преюдициално запитване по дело C-254/08 е прието, че действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битовите отпадъци, която се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те действително са произвели и предоставили за събиране, като националната юрисдикция следва да провери въз основа на представените й конкретни данни от фактическа и правна страна дали оспорената пред нея такса за обезвреждането на вътрешните твърди битови отпадъци не води до положение, при което на определена категория притежатели се разпределят явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да произведат". В същото решение в т.46 е разяснено, че "Що се отнася до финансирането на разходите за управление и обезвреждане на битовите отпадъци, доколкото това е услуга, колективно предоставяна на група "притежатели", по силата на член 15, буква а) от Директива 2006/12 държавите-членки са длъжни да гарантират, че по принцип всички ползватели на тази услуга в качеството им на "притежатели" по смисъла на член 1 от същата директива понасят колективно общия размер на разходите за обезвреждането на посочените отпадъци.", като е прието, че при положение, че "определянето на точния обем битови отпадъци, които се предават за събиране от всеки "притежател", често е трудно, а и скъпо", е допустимо "използването на критерии, които се основават на производствения капацитет на "притежателя", изчислен в зависимост от площта на ползваните от него недвижими имоти, както и от предназначението им, от една страна, и/или на естеството на произведените отпадъци, от друга, може да позволи да се изчислят разходите за обезвреждането на тези отпадъци и да се разпределят между отделните "притежатели", доколкото тези два параметъра могат да се отразят пряко на размера на посочените разходи" /т.49 и т.50/. В същото решение на СЕС относно евентуална неравнопоставеност между физическите лица и "предприятията" е разяснено, че "принципът "замърсителят плаща" не е пречка държавите-членки - в зависимост

от категории ползватели, определени съгласно съответния им капацитет за произвеждане на битови отпадъци - да променят участието на всяка една от тези категории в общите разходи, необходими за финансирането на системата за управление и обезвреждане на битовите отпадъци."

Изрично е прието и в Решение на СЕС от 30 Март 2016 г. по дело С-335/16, че "Член 14 и член 15, параграф 1 от Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците, и заплащане от ползвателите в качеството им на притежатели на отпадъците на допълнителна такса, предназначена за финансиране на необходими капиталови инвестиции за третирането на отпадъците, включително рециклирането им."

По делото няма спор и се установява от приетото заключение на ССЕ, че през 2017 г. дружеството-жалбоподател е отразило в счетоводните си регистри обезценка на процесните имоти, като това обстоятелство не е декларирано пред общинските органи. Отчетните стойности са имотите са посочени в приложената Инвентарна книга (л.141). Общата стойност е 2 812 795,39 лв. и фигурира в Счетоводния баланс към 31.12. 2008 г. - 2 813 хил.лв., публикуван ГФО за 2008 г. в Търговския регистър. Отчетната стойност на имотите е същата до 2016 г. включително. Обезценката е извършена на база на доклад от 2011 г., който не е отразен своевременно в счетоводните регистри на дружеството. Обезценката на имотите е намерила отражение в баланса на дружеството към 31.12.2017 г. (л.223), където стойността на имотите е 1 848 хил.лв.

Доколкото според чл.21, ал.1 ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти, собственост на предприятия, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение №2, значението за настоящото дело на отчетната стойност на процесните имоти е съществено.

Според § 1, т.17 от ДР на ЗМДТ "Отчетна стойност" е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Идентично е определението по СС-4 „Отчитане на амортизациите“ – стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Балансова стойност е стойността, по която активът се отразява в счетоводния баланс. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност и начислената до момента амортизация на амортизируемия актив. Счетоводно не съществува знак на равенство между отчетна и балансова стойност.

Легалното определение по ЗМДТ придава релевантност на обезценката, която е отразена в счетоводството на задълженото лице за данъчни цели. Данъчната декларация има обвързващо за подателя я правен субект действие. Тя е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като неин издател, и като такъв го обвързва. Именно декларираното в нея става достоверно за органа по приходите, който не е задължен да извършва проверка за верността на декларираните с декларация данни преди да пристъпи към определяне на облагаемата основа и размера на данъка. Обратното би обезсмислило значението на декларирането и на механизма на данъчно облагане чрез деклариране, а *точно такъв е настоящият случай*. Законодателят е възложил на самото задължено лице да посочи лично какви точно са релевантните факти за данъчното му облагане.

Не буди съмнение възможността на задълженото юридическо лице да извърши преоценка на притежаваните от него активи. При отчитане обаче на амортизациите извършените обезценки

следва да се начисляват своевременно, а впоследствие да се оповестяват ежегодно като част от съставения годишен баланс и ГФО, неразделна част от подаваните ГДД. В цитирания СС-4 се намира и легалната дефиниция на понятието „Амортизация“ – разходът, признат за отчетния период, получен в резултат на разсрочване на амортизируемата стойност на даден актив през предполагаемия му срок на годност. Анализът на законовия текст налага извода, че за всеки отчетен период се начислява амортизация и същата се отчита текущо. В същия смисъл е и т.б.1 на другия относим СС-16 „Дълготрайни материални активи“. Нормата предвижда с последващите разходи, свързани с отделен материален дълготраен актив, да се коригира балансовата стойност на актива, когато е вероятно предприятието да има икономическа изгода над тази от първоначално оценената стандартна ефективност на съществуващия актив. Всички други последвали разходи трябва да се признават за разход в периода, през който са направени. В случая се отбелязва закъснение при осчетоводяването в счетоводството на дружеството на извършената обезценка. Изминали са шест години между оценката от лицензиращия оценител от 28.04.2011г., и отразяването ѝ в баланса към 31.01.2017 г. По отношение на публикуването на ГФО в Търговския регистър се установява нередности, на които съдът ще се спре по-долу.

Тук следва да се има предвид разпоредбата на чл.182 ГПК, според която вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. В същия смисъл е и нормата на чл.51 ДОПК: вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. В тази връзка съдът съобрази допълнителната ССЕ, която даде заключение, че е заведена двустранна счетоводна отчетност, което е правилно, съгласно изискването за водене на счетоводство на капиталовите дружества. До 2010 г. ГФО са публикувани в Търговския регистър, в следващите години има пропуски в подадените заявления и отказ за публикуване, които не са отстранени и отчетите не са оповестени, което е нарушение на чл.38 от Закона за счетоводството. Освен това, се установи различие между данните, отразени в Счетоводния баланс за 2017 г., приложен по делото и този, представен за публикуване в Търговския регистър, относно стойността на процесните имоти. В баланса, представен за публикуване стойността на имотите *не е променена*, тя е в размер на 2 813 хил.лв., но отчетът още не е оповестен. При липса на заключение за редовно водена на процесната 2019 г. счетоводна отчетност при задълженото лице Съдът не може да кредитира с доверие счетоводните записи при него за преоценката на процесните ДМА. Следва да се има предвид, че същите не представляват сгради, при които е мислимо начисляване на амортизации, а земя. При това положение отразяванията в счетоводните документи и тези, въз основа на които са извършени осчетоводяванията, не могат да служат като годни доказателства в подкрепа становището на жалбоподателя за реалност и своевременно на извършената обезценка.

Поради тази причина не може да се възприеме тезата на жалбоподателя за необходимост от изменение на обжалвания АУЗД съобразно предложения от ССЕ вариант с по-ниска отчетна стойност на процесните имоти.

За разлика от производството по адм.дело № 5588/2023 г. по описа на АССГ, където предмет на обжалване е бил РА по чл.118 ДОПК, макар и издаден на същото дружество, по настоящото дело се оспорва АУЗД по чл.107 ДОПК. От разликата в предмета на оспорване произтичат и правомощията на Съда. По силата на чл.160, ал.3 ДОПК, когато естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът го отменя и връща преписката на компетентния орган по приходите със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона; но според изричната разпоредба на ал.4 от същия нормативен текст на кодекса алинея 3 не се прилага за ревизионните актове.

Съдът намира, че при издаване на оспорения акт правилно е приложен материалният закон.

По отношение на ДНИ:

Разпоредбата на чл.10, ал.1-4 ЗМДГ определя кои имоти се облагат с данък. Съгласно чл.10,

ал.1 от закона, с ДНИ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

На основание чл.11, ал.1 ЗМДТ данъчно задължени са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Безспорно е, че жалбоподателят се явява данъчно задължено лице съобразно притежаваните недвижими имоти и като такава той следва да заплати задълженията за ДНИ.

По силата на чл.19, ал.1 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 към 1-ви януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1-ви март на същата година, като в чл.20, ал.1 ЗМДТ е указано, че данъчната оценка на недвижимите имоти се определя от служител в общинската администрация, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

Начислените суми за ДНИ съгласно чл.22 ЗМДТ и чл.15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на СО са на база 1,875 промила върху данъчната оценка на недвижимите имоти за 2019 г. Данъчните оценки на недвижимите имоти на граждани и предприятия се определят съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ. Видно е от разпоредбата на чл.4 от Нормите за определяне на данъчна оценка, че данъчната оценка на недвижими имоти, на сгради или части от тях се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един кв.м, корекционни коефициенти и площта по посочена в разпоредбата формула:

$ДО = Бс \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ$, където Бс – базисна данъчна стойност на 1 кв.м в левове; Км – коефициент за местоположение; Ки – коефициент за инфраструктура; Кх – коефициент за индивидуални характеристики; Кв – коефициент за височина; Ко – коефициент за овехтяване; Пл – площта на сградата или части от нея.

Според чл.4 от Нормите за данъчната оценка на недвижимите имоти данъчната оценка на земите в строителните граници се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти, площта и данъчната стойност на подобренията по следната формула:

$ДО = Бс \times Км \times Ки \times Ку \times Кз \times ПЗ + ДП$, където Бс – базисна данъчна стойност на 1 кв.м в левове; Км – коефициент за местоположение; Ки – коефициент за инфраструктура; Ку – коефициент за устройствена зона; Кз – коефициент за застроеност; ПЗ – площта на земята, включително застроената площ в кв.м; ДП – данъчната стойност на подобренията.

Съдът преценява, че органите по приходите от общинската администрация правилно са изчислили задълженията за ДНИ, ведно с лихвите за просрочие за съответния данъчен период. При определяне стойностния размер на материалните и нематериалните нетекущи или дълготрайни активи в специализираната счетоводна литература, респективно в практиката се използват следните счетоводни термини: Ц. на придобиване, Себестойност, Балансова стойност, Справедлива стойност, Амортизируема стойност, Остатъчна стойност, Възстановима стойност, Отчетна стойност, Първоначална стойност.

Балансовата стойност на активите е стойността на придобиване, намалена с начислените амортизации. В Националните стандарти за финансово отчитане е дадена легална дефиниция, като се ползва терминът "Отчетна стойност". Дефиницията на това понятие е определена в т.2 на Н. 4, а именно като стойност, по която активът се отразява счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена /Ц. на придобиване, Себестойност или Справедлива стойност/ при счетоводното завеждане на актива или Обезценената/ Преоценената стойност, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане /когато справедливата стойност на актива значително се различава от балансовата му стойност и тогава е наложително извършване на преоценка/.

Каза се по-горе, че нормата на чл.21, ал.1 ЗМДТ определя данъчната оценка на недвижимите

имоти на предприятията като по-високата между отчетната стойност и данъчната оценка, съгласно Приложение №2. На основание чл.19 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 ЗМДТ към 1 януари на годината, за която данъкът се дължи. При промяна на данъчната оценка през годината, данъкът се определя върху новата оценка от 1 януари на следващата година. Съгласно направените фактически установявания правилно приходната администрация е определила ДНИ върху отчетната стойност, доколкото същата е по-висока от данъчната оценка съгласно Приложение №2. Следователно жалбата в тази и част като неоснователна следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

По отношение на ТБО:

Правилата за определяне на ТБО се съдържат в Раздел I "Такса за битови отпадъци" от Глава Трета "Местни такси" от ЗМДТ. Според тези правила, ТБО се заплаща за услугите по а) събирането битовите отпадъци и извозването им, б) обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения, в) поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места /чл.62, изр.първо ЗМДТ, в ред.ДВ, бр.153/1998 г./ и се определя в левове /чл.67, ал.1 ЗМДТ/, в годишен размер за всяко населено място, с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка от изброените дейности /чл.66, ал.1 ЗМДТ/. План-сметката включва необходимите разходи за: осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци (контейнери, кофи и други); събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им; проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане, рециклиране и оползотворяване на битови отпадъци, вкл. отчисленията по Закона за управление на отпадъците; почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване /чл.66, ал.1 ЗМДТ/.

По силата на чл.11, ал.1 ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. Съгласно чл.64 вр.чл.11, ал.1 от закона ТБО се заплаща от данъчно задължените лица - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Тези разпоредби и с оглед представените нотариални актове за собственост, по недвусмислен начин определят именно оспорващия като данъчно задължено лице за процесните имоти, защото именно той се явява техен собственик.

Количеството на битови отпадъци, събирани и извозвани от определен недвижим имот, могат да бъдат определени по смисъла на чл.67, ал.1 ЗМДТ само когато за тази цел имотът е снабден със съдове за събиране и съхраняване, предназначени единствено за генерираните в него отпадъци. Реалното количество на битовите отпадъци в този случай ще бъде равно на броя на съдовете, умножено с честотата на сметоизвозването. Когато, обаче в съответния район са разположени съдове за събиране и съхраняване на битови отпадъци от неопределен брой имоти в тяхната близост, количеството на битови отпадъци от един имот в този случай не може да бъде определено и за всички имоти в района ТБО се определя по правилата на чл.67, ал.2 ЗМДТ, а в случая и по правилата на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от СО. Настоящият случай е именно такъв. Данните по делото сочат, че процесните имоти не са били снабдени със самостоятелни съдове за събиране и съхраняване на битови отпадъци, поради което дължимата ежегодна ТБО за тях правилно е определена с оспорения акт по правилата на чл.67, ал.2 ЗМДТ.

ТБО не се събира при наличие на основанията по чл.71 ЗМДТ - когато не се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, а също и за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. В случая тези обстоятелства не са налице. От представените по делото заповеди, с които кметът на общината е определял през процесните години границите на районите, в

които е било извършвано организирано сметосъбиране и сметоизвозване, се вижда, че няма имоти, попадащи извън тези граници и няма имоти, които да не са били обслужвани от фирмите по сметосъбиране и сметоизвозване. Всички компоненти на услугата, за която се заплаща спорната такса, се извършват в района, където се намира недвижимия имот на жалбоподателя.

Нещо повече – по делото ответникът е представил многобройни писмени доказателства, установяващи и реалното предоставяне на услугите - констативни протоколи, актове за установяване извършените и подлежащи на заплащане работи, както и фактури, в които са описани извършените дейности по събиране и извозване на битови отпадъци, тяхното депониране на определените за целта места, както и почистването на териториите за обществено ползване. Същите са съставяни въз основа на сключените договори между СО и съответните концесионери. Тези неоспорени от жалбоподателя документи доказват тезата на административния орган за предоставяне на спорните услуги, при това в договорената с възложителя периодичност и честота. С оглед на установеното Съдът намира за правилно изчислена дължимата ТБО от дружеството жалбоподател за 2019 г.

Б. размери на ТБО според решенията на СОС за отделните години и за всяка услуга поотделно законосъобразно са приложени от органа по приходите. Предвид изложеното Съдът счита за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не става ясно по какъв начин са определени задълженията за ДНИ и ТБО. По делото се установи, че процедурата по установяване на дължимите суми е протекла законосъобразно. Предпоставките за възникване на задължението за внасяне на ДНИ в бюджета са установени. Издаденият АУЗД е мотивиран, обоснован, в същия е посочена данъчната основа, въз основа, на която са определени задълженията. Изчисленията, извършени от компетентния орган по приходите са правилни и коректни. Недвижимите имоти са идентифицирани правилно, тяхната квадратура е установена от представените нотариални актове за собственост и събраните по служебен ред доказателства от административния орган, предвид което е определена и данъчната му оценка. Задълженията са определени ясно и конкретно за съответния данъчен период.

Жалбата и в тази част е неоснователна.

При така установеното Съдът намира, че оспореният административен акт е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото основателна е явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Общият материален интерес по делото възлиза на 38 540.68 лв. Определено съобразно нормата на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението за ответника е размер на 3 733.25 лв. и следва да се възложи в тежест на оспорващия.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предл.последно и чл.161, ал.1, изр.трето от ДОПК, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Екзекютив дивелопмънтс" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.12, оф.15, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДЛН20-ВК66-194/9/22.02.2021 г., издаден от орган по приходите в дирекция "Общински приходи" към Столичната община, отдел "Л.", потвърден с Решение № СФД21-РД28-154/03.06.2021 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към СО, относно установените задължения за данък върху недвижимите имоти за 2019 г. в размер на 5 273,99 лв. ведно с лихва от 792,56 лв.; както и такса за битови отпадъци за 2019 г. в размер на 28 127,96 лв. ведно с лихва от 4 346,17 лв.

ОСЪЖДА "Екзекютив дивелопмънтс" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.12, оф.15, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Столичната община

юрисконсултско възнаграждение в размер 3 733.25 лв. /три хиляди седемстотин тридесет и три лева и 25 ст./.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: